

nen angaar alle Havne, idet den Forestilling, der foranledigede den, nærmest kun har havt de Havne for Dje, for hvilke Havnekommissioner oprettedes i Henhold til kongelig Resolution af 4de April 1798. Særlig maa det fremhæves, at Resolutionen af 1846 ikke i Praxis er bleven anset anvendelig paa Kjøbenhavns Havn. De fleste af de med Hensyn til Ordens Overholdelse i denne samt paa Kjøbenhavns Indreder gjældende Bestemmelser findes samlede i et efter dertil meddelt allerhøjeste Bemyndigelse gennem Marineministeriet under 9de September 1853 udfærdiget Havnereglement (findes trykt i Udsings Lovsamling som Note til Veffendtgjørelse af 2den Oktober 1856). Dette Havnereglement har imidlertid en ejendommelig Karakter. Hensigten med sammes Udfærdigelse var nemlig alene til Vejledning for de Søfarende at give en samlet Overfugt over de til forskjellige Tider udfærdigede Bestemmelser vedrørende Ordenen i Havnen og paa Neden, hvorimod der ikke var tillagt Marineministeriet Ret til at foretage nogen som helst Forandring i disse. Reglementet har saaledes kun Gyldighed, forsaavidt det stemmer med de ældre Bestemmelser, og det er derfor ogsaa saavidt vides i Praxis altid blevet tagtaget i Overtrædelsestilfælde at anlægge Sagerne i Henhold til disse, derimod ikke i Henhold til Reglementet. De gjældende Regler om Ordens Overholdelse i Kjøbenhavns Havn og paa Indrederen maa derfor endnu søges i Frdn. „om Havnevesenets nærmere Reglering i Kjøbenhavn og Christianshavn“ af 18de April 1744 i Forbindelse med forskjellige senere Plakater og lgl. Resolutioner m. v., af hvilke her særlig skal fremhæves Pl. 3die April 1843 „angaaende Tilladelse for Dampskibe til at gaa gennem Bommen“ samt Pl. 3die Febr. 1847 „angaaende Tilladelse til at benytte Ild og Lys ombord i Skibe i Kjøbenhavns Havn“, og der er ikke tillagt Indrederministeriet nogen almindelig Bemyndigelse til at foretage Forandringer i disse Bestemmelser.

Det vil af det Foregaaende fremgaa, at Indrederministeriet kun har en begrænset Myndighed til at udfærdige reglementariske Bestemmelser for Overholdelsen af Ordenen i Havnene, og der opstaar derfor det Spørgs-

maal, hvorledes der skal forholdes, naar der maatte vise sig Trang til Bestemmelser i den heromhandlede Henseende, som Ministeren ikke kan siges udtrykkelig at være bemyndiget til at fastsætte paa egen Haand: om dette kan ske ad administrativ Vej i Henhold til en kongelig Resolution, eller om Lovgivningsmagten skal træde til. Det maa da i saa Henseende ansees utvivlsomt, at Administrationen ikke, medmindre den ved en særlig Lov faar Ret dertil, kan være berettiget til at fastsætte større Straffe for Overtrædelser af reglementariske Bestemmelser om Ordenen i Havnene, end de ældre Forordninger m. v. udtrykkelig hjemle, eller erklære Straffene efter disse anvendelige paa Tilfælde, der ikke falde ind under deres Ord, og det er navnlig af Hensyn hertil, at det foreliggende Lovudkast er blevet udarbejdet. Reglementariske Bestemmelser for, hvad der for at afværge Brandfare skal tagtages af Stenolie førende Skibe, der ankomme til eller afgaa fra Kjøbenhavns Havn, ville nemlig neppe blive strengt overholdte, naar ikke Overtrædelser af dem kunne belægges med alvorlige Straffe, og det er derfor ogsaa i det Ministeriet forelagte Udcast til saadanne Bestemmelser foreslaet, at Overtrædelser af dem skulle straffes efter Pl. af 3die Febr. 1847 § 11, dog saaledes, at Minimum af Straffen fastsættes til 25 Rd., Maximum til 200 Rd. Det er imidlertid tvivlsomt, om den nævnte Plakat her overhovedet kan komme til Anvendelse, og det maa i ethvert Fald ansees for givet, at Administrationen ikke kan forhøje det ved samme fastsatte Minimum og Maximum for Straffen.

Medens Hovedøjemedet med den foreliggende Lov saaledes har været at faa Administrationen tillagt en udvidet Myndighed til at fastsætte særlige Straffe for Overtrædelser af de af samme udfærdigede reglementariske Bestemmelser om Ordenens Overholdelse i Havnene, har man troet samtidig at burde benytte Lejligheden til at faa udtalt, at der tilkommer Administrationen en almindelig Ret til at udfærdige saadanne reglementariske Bestemmelser. Vel har der nemlig neppe hidtil i Praxis været nogen Tvivl i saa Henseende, men ligesom Reglen dog intetsteds